

Die Totenmette

Byla chladná štědrovečerní noc. Farář katedrály svatého Štěpána seděl ve své prohráté světnici a četl si v jedné staré kronice. Byl tak zabrán do čtení, že neslyšel ledový vítr, který se proháněl nad hřbitovem svatého Štěpána, který narážel na jeho okna. Jeho již zšedivělou hlavu podepírala ruka, a myšlenkami byl ponořen hluboko ve starých slovech kroniky, které si čítával pořád dokola, ale stejně jim nemohl porozumět:

Pokud na hod boží zříš v božím domě postavy v pohřebních rouchách, lidé, jež si viděl, se příští noci vánoční nedožijí.

Najednou zaslechl podivný hluk. Zdálo se, že přichází ze vzdálených oken. Podobal se sborovému zpěvu, ale byl to jenom vítr, který hvízdal mezi okenními rámy, a to faráře uklidnilo. Podivný zvuk byl ale stále více a více prapodivný a neobvyklý. Přistoupil k oknu a vzhlednul vzhůru ke katedrále, kterou ale nemohl v tom šeru rozpoznat. Jakmile spatřil světlo, vycházející z oken kostela, a zpěv se stával stále hlasitějším, sebral muž odvalu, oblékl svůj kabát, vzal svou lampu, a vyšel do katedrály.

Otevřel dveře a pevným krokem vešel dovnitř skrz bránu. Díky slabému světlu uviděl velkou síň katedrály ve tvaru lodi. Najednou zahlédl bledé postavy, celé zahalené v bílých rouchách, které se němě pohybovaly chladné podlaze. Rozpoznal v nich však občany jeho města. Poznal mladou Grétu, starého Klause a také malého vnoučka. U zповědnice postávala paní Margareta. Když však pohlédl na oltář, zíral na něj jeho stařecký obličej. To s ním otřásl. Tu zaslechl, jak hodiny na katedrále odbíjejí jednu hodinu ranní, a v okamžiku všechny postavy zmizely. Teď stál úplně sám v prázdném sálu katedrály.

Třesouc si pospíšil zpět do své světnice. Vzal své pero, a zapsal si jména všech lidí, která tam viděl, do své kroniky a své jméno napsal až na samý konec tohoto seznamu.

Uplynul rok a znovu přišel hod Boží. Toho dne však nenašel ani kněze na ranní mši a ani nikdo z města k vidění nebyl.

Černá smrt si vezme všechny, mladé i staré, tak zní staré pořekadlo, a z autora a ostatních, nezbyde nic než jméno na papíru kroniky.

Všichni obyvatelé jeho města onemocněli černou nemocí, morem, a nejen oni. I sám farář nezůstal mezi živými.

Omlouvám se za velmi zjednodušený překlad, ale psal jsem to tak, aby to šlo pochopit. Některé věci pro mě byly moc oříškem pro přeložení a vynechal jsem spoustu, pro mě nepodstatného, textu.

Zahradník